

Garnek

REGIONALNA
PRACOWNIA
DIGITALIZACJI

Wymiary: wys. 15,5 cm, śred. wylewu 12,1 cm, śred. max brzuśca 14 cm, śred. dna 8,7 cm Datowanie: XIV-XV w. Miejsce: badania archeologiczne we Fromborku Materiał: glina, barwa ciemnoszara wypalony w atmosferze redukcyjnej Metoda: toczenie na kole garncarskim Wylew o krawędzi na zewnątrz zaokrąglonej, z wrębem dla pokrywy, brzusec łagodnie wydęty (największa wydętość powyżej $\frac{1}{2}$ wys. naczynia), na brzuścu żłobki dookolne. Umiejętność obróbki gliny, na ziemi polskie przynieśli Celtowie. Wiele z form naczyń glinianych wytworzonych jeszcze we wczesnym średniowieczu, była kontynuowana z niewielkimi tylko zmianami jeszcze długo później. Część z nich zachowała się do naszych czasów w twórczości ludowej. Jedną z takich form średniowiecznych jest garnek. Kształt ich brzuśca przypominający jajko zwrócone w dół końcem ostrzejszym oraz wylew o wąskiej, wychylonej na zewnątrz krawędzi związany był ściśle z funkcją jaką pełniły te naczynia w średniowieczu. Zwężające się ku dołowi garnki służyły przede wszystkim do gotowania na otwartym ogniu, gdzie przestrzeń między naczyniami wypełniały węgle i płonące drzewo. Z czasem, pod wpływem zachodnio-europejskich wzorów, garnki z terenów Polski otrzymują profilowane krawędzie oraz zależnie od wielkości naczyń dwa lub jedno ucho. R. Reinfuss, „Garncarstwo ludowe”, Warszawa 1955 Z. A. Skuza, „Ginące zawody w Polsce” Prawa do wizerunku cyfrowego: CC BY 1.0

<https://creativecommons.org/licenses/by/1.0/deed.pl>